

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

som forslaget i særlig grad tager sigte på, præster, som arbejder udenfor det egentlige moderland og derfor har vanskelighed ved at kunne komme ind i en præstegerning, når de vender tilbage. Når man skal bevare princippet i menighedsrådsloven om menighedernes adgang til at få indflydelse på deres eget præstevalg og samtidig imødekomme det andet hensyn, så må dette ønske opfyldes i sogne, hvor man kan bevare retten for både mindretal og flertal til at få indflydelse på valget af den præst, som de nu ønskede til stedet, og hvor man samtidig ved besættelsen af en tredje præstestilling kunne tage et hensyn til de præster, som har gjort tjeneste udenfor det egentlige moderland. Derved kunne man bevare princippet i menighedsrådsloven og samtidig imødekomme et berettiget ønske om, at disse præster lettere kan få en stilling herhjemme. Det er et standpunkt, det er noget principielt. Men når det ærede medlem hr. Frede Nielsen siger, at han gerne vil overveje, om forslaget her går vidt nok, så mener jeg, at her er vi ved grænsen. Man bør ikke fratage menighedsrådet i et sogn retten til at få indflydelse på en præsteindstilling. Muligheden for, at andre myndigheder end menighedsrådet kan træffe afgørelse, skal knyttes til de steder, hvor betingelserne for menighedsrådets indflydelse i forvejen er opfyldt både for mindretallets og for flertallets vedkommende. Derfor står vi her ved en principiel grænse, og derfor er det ikke tilfældigt, når vi i det radikale venstre anbefaler dette forslag, men gik imod det forslag, som det ærede medlem mødte med i 1949.

Jeg kan heller ikke være enig i den betragtning, at det at give udlandspræster og præster, der har virket på Færøerne og i Grønland, mulighed for ansættelse i et sogn med tre præster er at give dem for ringe en chance. Man bevarer jo stadigvæk for disse præster muligheden for på lige vilkår med alle andre at søge andre embeder i landet. Det er et supplement til de muligheder, der allerede foreligger, og det er et supplement af betydelig værdi for de forholdsvis få præster, det drejer sig om. Hvis det bliver gjort op — det blev gjort op, sidste gang spørgsmålet blev behandlet i udvalg —, er det ikke mange præster, det drejer sig om, og hvis de embeder, som forslaget omfatter, står til rå-

dighed og de omtalte præster samtidig har adgang til at søge andre embeder, mener jeg, man har vist det hensyn, som det er nødvendigt at vise overfor disse præster, som fortjener, at der vises dem et særligt hensyn.

Men længere bør man heller ikke gå; længere vil vi ikke gå. Vi vil ikke pille ved det, som var det væsentlige, da vi fik menighedsrådene. Det vigtigste for et sogn er at kalde på befolkningens ansvar overfor den præst, der arbejder i sognet. Det er det af hensyn til præsten, for at han kan få noget ud af det, og det er det af hensyn til befolkningen, til menigheden, og dette fundamentale i menighedsrådsloven vil vi ikke fravige. Jeg vil være med til at vise hensyn overfor den særlige gruppe af præster, det her drejer sig om; og hvis den besættelse af embeder, som der er tale om, i enkelte tilfælde kan give mulighed for at flytte en præst, der er kørt fast i et sogn, skal jeg heller ikke indvende noget imod det, men hvor man kun har een præst i et sogn, der bør vi i rigsdagen være meget varsomme med at pille ved den ret, menighedsrådet har til at have den afgørende indflydelse på valget; det er af hensyn til kirkens ve og vel ikke tilrådeligt. Skal man tjene de kirkelige interesser, så skal man tilrettelægge forholdene sådan i den rummelige kirke, vi har her i landet, at menigheden i så høj grad som muligt føler et ansvar overfor den, der bliver kaldet til præst i sognet.

Som forslaget foreligger her, kan jeg anbefale det til vedtagelse i det høje ting.

Evald Christensen: Jeg vil gerne begynde med at stille et spørgsmål til den højtærede kirkeminister. Der nævnes i punkt a. i det foreliggende lovforslag en del kirker, som endnu hører til den kategori, i hvilken menighedsrådene ingen indflydelse har på besættelsen af embeder, og der tilføjes Roskilde Domkirke såvel som de sognepræstembeder, med hvilke der er forbundet embede som stiftsprovst. Har Roskilde Domkirke en særstilling med hensyn til embedsbesættelse? Det vil jeg gerne have oplyst.

Dernæst vil jeg nævne en anden ting, som ikke er noget egentligt spørgsmål, men mere en almindelig bemærkning. Mon ikke der er lige så mange præster her i Danmark, der trænger til en lovændring, som der er i udlandet? Det vil jeg gerne have oplysning om.